

A Fővárosi Törvényszék a Mayer Ügyvédi Iroda (1141 Budapest, Gödöllői utca 101., ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt Auchan Magyarország Kft. (2040 Budaörs, Sport utca 2-4.) felperesnek a dr. Nacsa Mónika jogtanácsos által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2016. március 22. napján hozott 3.K.31.953/2015/20. számú ítélete ellen a felperes 21. sorszámú fellebbezésére - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú ítéletet megváltoztatja és az alperes 2015. március 20. napján hozott VJ-60/2012. számú határozatának hatályon kívül helyezésével az alperest új eljárásra, valamint arra kötelezi, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 3 000 000 (hárommillió) forint együttes első-és másodfokú perkiöltséget.

A feljegyzett 1 500 000 (másfél millió) forint kereseti és 2 500 000 (kettő-és félmillió) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2012. augusztus 23-án indult versenyfelügyeleti eljárásban 2015. március 20. napján hozott VJ-60/2012. számú határozatában megállapította, hogy a felperes 2006. június 1-je és 2014. december 31-e között jelentős piaci erejével visszaélt, amikor az utólagos árkedvezmény támogatást (a továbbiakban: UÁT) díjként a beszállítói számára egyoldalúan felszámította. E jogsértés miatt az alperes egymilliárd hatvanegymillió háromszázezer forint bírság megfizetésére, valamint a „non-food” beszállítóival kötött szerződéseiben az UÁT alkalmazásának - határidő megsabásával történő - megszüntetésére kötelezte a felperest. A döntés indokolása szerint a gazdasági társaság felperes fő tevékenysége az élelmiszer-kiskereskedelem, de forgalmaz nem élelmiszeripari vagy mezőgazdasági úgynevezett „non-food” termékeket is. A felperes a magyar kiskereskedelmi piac jelentős szereplője, éves nettó árbevétele meghaladja a 100 milliárd forintot, a „non-food” termékek országos kiskereskedelmi piacán míg a hipermarketekben árusított „non-food” termékek kiskereskedelmi piacán részesedése A „non-food” termékből származó árbevétele a teljes árbevételének . A 2006. június 1. és 2014. december 31. napja közötti időszakban a „non-food” termékekre kötött éves kereskedelmi megállapodásai háromnegyed részében UÁT címen a felperes olyan visszatérítést kötött ki önmaga számára a beszállítókkal szemben, amelynek százalékos mértéke a forgalomtól független, azt minden esetben fizetnie kell a beszállítónak, ha a termékei eladásából forgalmat realizált. Az éves szerződéskötési tárgyalásokon a felperes „non-food” beszállítóinak több mint a fele nem rendelkezett számottevő mértékű alkuerővel; azokon az UÁT kikötése nem, csak a mértéke lehetett alku tárgya. Az UÁT mögött tényleges szolgáltatás nem állt, az nem a többletértékesítés, vagy a kiemelkedő forgalmazási teljesítmény ellentétele volt, annak

teljesítményösztönző, vagy a vásárlói kedvezmény tartalma nem volt, ezért az olyan egyoldalúan kikötött díj, amelyet a felperes a beszállítói listára, illetve az árukészletbe kerülésért számított fel. Az ilyen magatartásnak a 2006. június 1-jével hatályos a kereskedelemről szóló 2005. évi CLXIV. törvény (a továbbiakban: Ker.tv.) 7. § (2) bekezdés f) pontjába ütközését megállapítva, a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 78. § (1) bekezdés a) pontja alapján a Gazdasági Versenyhivatal Elnökének és a Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa Elnökének 1/2012. Közleménye (a továbbiakban: bírságközlemény) 3.,4.,5.,6.,9. 12, 16., 22. és 28. pontjai figyelembevételével bírságot szabott ki és a felperest a jogsértés megszüntetésére kötelezte. Az alperes a Kert. tv. 7. § (2) bekezdés e) pontja tekintetében az eljárást megszüntette.

A felperes keresetét az elsőfokú bíróság elutasította. A felperes elévülési kifogása kapcsán a Tpv. 67. § (4) bekezdése felhívásával megállapította, hogy a felperes 1998 óta változatlan tartalommal, de más-más elnevezéssel alkalmazta az UÁT-ot, azt év végi bónusznak, fix bónusznak, illetve forgalom utáni mennyiségi kedvezménynek nevezve, ezért a magatartása folytatólagos volt. A Tpv. 67. § (3) bekezdés b) pontja kizárólag a 2014. július 1-jét követően indult eljárásokban alkalmazható, míg a jelen ügyben az eljárás 2012 évben indult. Az alperesnek nincs jogszabályi kötelezettsége a vizsgálati eredmények és a következtetések elfogadására, azoktól a határozatában eltérhet, a megállapított tényállást más módon minősítheti. Az UÁT minősítését nem a vizsgálok döntenek el, hanem az alperes, ezért a jóhiszeműségnek nem bizonyítéka az, hogy a felperes bizott a vizsgálat következtetéseinek alperesi elfogadásában. Utalva a Ker.tv. 7. § (3) és a (4) bekezdéseire kifejtette, hogy a felperes adott időszakra vonatkoztatott, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény szerint figyelembe vehető árbevétele meghaladta a 100 milliárd forintot. Az árbevételei küszöb elérése önmagában megalapozza a jelentős piaci erő megállapítását. A jogalkotó az árbevétel fogalmát nem kívánta egyes termékekre, termékcsoportokra lebontani, azt összességében kell figyelembe venni. A felperes beszállítóinak több mint a fele milliárd forint alatti nettó árbevételűek, így esetükben nem állítható, hogy ennek alapján jelentős pénzügyi háttérrel rendelkező vállalkozások lennének. Idézve a Ker.tv. 7. § (1) bekezdését, valamint a (2) bekezdés e) és f) pontjait arra a következtetésre jutott, hogy az esetek túlnyomó többségében a beszállítóknak nem volt érdemi, releváns alkupozíciója az UÁT kikötés elfogadása és a mértékének megállapítása során, amely akkor is igaz, ha egyes beszállítók ezzel ellentétesen nyilatkoztak. A felperes által alkalmazott feltételrendszerhez semmiféle olyan plusz erőfeszítés, vagy szolgáltatás nem kötődött, amely adott esetben indokolta volna a kikötés jogszerűségét. A felperes olyan, a beszállítók piaci magatartásától teljesen független tényhez kötötte saját üzleti jövedelmezőségét, amely ellenőrizhetetlen és egyoldalú helyzetet teremtett, különös tekintettel arra, hogy még a viszonyítás alapját is ő határozta meg. Az UÁT kikötés mögött nem állt elfogadható, ésszerű, kereskedelmi logikával alátámasztható ok, az olyan kikötés, amelynek a mértékére a másik szerződő félnek ráhatása nem volt, ugyanakkor a felperes számára nem fogalmazott meg olyan kötelezettségeket és következményeket, amelyek indokolták volna az UÁT-ból származó anyagi haszon realizálását, illetve elérését. Engedményt lehet kérni és kapni a piaci folyamatok, alkuk során, de csak a konszenzuson és a felek egyenlőségén alapuló kontextusban. Árengedményt nem lehet egyoldalúan, visszaélészerűen és indokolatlanul kikötni. A formális logikával, valamint az általános piaci ésszerűséggel ellentétes az a feltevés, illetve következmény, hogy a múltban bekövetkezett tény, a forgalom eseteleges korábbi növekedése, a beszállítók magatartásától függetlenül és a felperes tényleges erőfeszítése nélkül bármilyen módon ösztönzi a forgalom valamilyen módon történő növekedését, amely egyértelműen alátámasztja az UÁT forgalomösztönző jellegének hiányát; azt pedig a felperes is elismerte, hogy az UÁT nem valamely szolgáltatás ellenértéke. Helytálló ezért az az alperesi következtetés, hogy súlyos piaci jogsértés, ha egy jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozás úgy vet ki díjat a beszállítóira, hogy cserébe semmit sem nyújt a díj fizetőjének. E

szempontból teljesen közömbös, hogy a díjat kivető fél azt minek nevezi, azt hogyan értelmezi, milyen szerepet tulajdonít neki, mivel indokolja a bevezetését, avagy milyen céllal kívánta azt alkalmazni. A jelentős piaci erő birtokában levő felperessel szemben megfelelő alkupozíció hiányában valójában a felperessel szerződni kívánó beszállító mintegy rákényszerült az UÁT elfogadására, hiszen cnclkül nem realizálhatta volna magát a szerződést. Ez pedig önmagában megkérdőjelezi az ilyen kontraktusok esetében nélkülözhetetlen szabad, önkéntes és befolyásmentes konszenzus meglétét. A jogsértéssel érintettek köre legfeljebb a jogkövetkezmény tekintetében értékelhető, mint ahogyan az is, hogy azt a felperes eltérő százalékban, illetve egyes beszállítóival szemben nem alkalmazta. Az, hogy a szerződések megfeleltek a Polgári Törvénykönyv előírásainak, nem zárja ki, hogy egyes elemek más törvényekkel ellentétesek.

Az alperes a per során jogszerűen hivatkozott a SPAR ügyben hozott döntés bizonyos elemeire és következtetéseire. Az ezzel kapcsolatosan nyilvánosságra került és a bíróság által megerősített és elfogadott hatósági jogértelmezés kiindulási alapként szolgál a piac szereplőinek. Az ügyben a bíróság a Kúria által is megerősített olyan megállapításokat tett, amelyek az eltérésektől függetlenül, azonos ténybeli elemeket alapul véve lehetővé teszi bizonyos mértékben az analógia alkalmazását, azt az alperesi premisszát, miszerint az UÁT tartalma szerint megegyezett a SPAR ügy alapját képező TAB stabil részével. Mindezekről függetlenül az alperes határozata nem abban az ügyben hozott kúriai döntésen alapul, hanem a határozatban megjelölt jogszabályi rendelkezéseken, amelyek értelmezése során az alperes az azonos, vagy az érdemében hasonló tények esetében alkalmazta a Kúria által megerősített következtetéseket. A felperesi állításokkal szemben az UÁT jogellenességének megállapítása nem korlátozza a felperes által hivatkozott uniós jogokat, miután az áruk szabad mozgásának és a letelepedés szabadságának elve nem jelenti azt, hogy a piaci szereplők teljesen önkényesen – különösen egyoldalúan - bármit kiköthetnek az üzleti partnereikkel szemben. Semmiféle közgazdasági-piaci alapelv, törvényszerűség, vagy konkrét jogszabály nem támasztja alá azon felperesi vélelmet, hogy az UÁT kikötés nélkül a magyarországi letelepedés korlátozva lenne. A felperes e körben azt nem igazolta, hogy az UÁT révén kedvezőbbé válnak a piaci kondíciók, és optimálisabb lesz a piac működése. Az UÁT eltörlése semmilyen bizonyított módon nem eredményezi a magyarországi termékgazdálkodás elnehezülését vagy korlátozását. Nem befolyásolja a piac tiszta, torzulásmentes módon történő működését, ha egy jogellenes kikötés megtiltása révén bevételkiesés keletkezik. Mindezeket túl nincs olyan konkrét tételes uniós rendelkezés, amely tiltaná a tagállamok részéről a Ker.tv-hez hasonló szabályokon alapuló jogalkalmazást. A bíróságközlemény nem ellentétes jogszabályi rendelkezéssel, vagy jogalkalmazási gyakorlattal, abban az alperes áttekinthetővé, következtetéssé és koherensé tette a bírságolási szempontokat és elveket. A kiszabott jogkövetkezmény megfelel a jogszabályoknak, annak körében az alperes értékelte az eset súlyosító és enyhítő körülményeit. Kifejtette, hogy a bíróságnak a konkrét, a keresettel támadott közigazgatási döntés vizsgálatára és értékelésére van hatásköre, azt nem vizsgálhatja, hogy az adott ügyben hozott döntés miként viszonyul más ügyekben hozott döntésekhez; valamint a versenytársak hasonló jogsértő magatartása nem kimentési ok.

A felperes a fellebbezésében és az alperesi ellenkérelemre előterjesztett észrevételében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését, másodlagosan a versenyfelügyeleti bírság eltörlését, vagy jelentős mértékű csökkentését kérte. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a határozat érdemi felülvizsgálatát nem végezte el; a határozat, az eltérő tényállású SPAR ügyben hozott ítélet indokolását mechanikusan átvette, figyelmen kívül hagyva a vizsgálói ténymegállapításokat, valamint a vizsgálatnak azt a következtetését, hogy nem sértette a Ker.tv. 7. § (2) bekezdés e) és f) pontjaiban foglaltakat, ezt a jogkövetkezmények körében sem értékelte. Az ítélet a határozati megállapításon túl tartalmazza, hogy az UÁT-ot más elnevezéssel, de 1989 óta alkalmazza. A Tptv. 67. § (4) bekezdésébe ütközően a magatartásának folyamatossága jogi értékelése körében ezt,

valamint az UÁT azon sajátosságát is figyelmen kívül hagyta, miszerint azt minden esetben évente más és más tartalommal, eltérő beszállítókkal szemben alkalmazta. A szerződések lejártukat követően megszűntek, amelyre figyelemmel az alperes nem tisztázta, nem számszerűsítette, hogy mely beszállítót, milyen időtartamban érintette az UÁT. Az alperes az eljárás 2012. augusztus 23-i megindításának dátumára tekintettel ezért nem vizsgálhatta a 2006. június 1. és 2007. augusztus 22. napja közötti szerződéses gyakorlatát. Emiatt a határozat a Tpv. 78. § (3) bekezdésébe ütközően millió forinttal magasabb bírságot tartalmaz. Az alperes a határozatában megállapította, hogy a „non food” termékek piacán az árbevétele egyik évben sem érte el a 100 milliárd forint nettó árbevétel, ezért a határozat és az elsőfokú ítélet a Kert.tv. 7. § (3) és (6) bekezdéseibe ütközik, mert az utóbbi bekezdés a szakasz egészére nézve elhatárolja az élelmiszer és a nem élelmiszer jellegű termékekre vonatkozó szabályozást. A Ker.tv. 7. § (6) bekezdése a (3) bekezdésre kiterjedően kivonja a mezőgazdasági élelmiszer termékeket a Ker.tv. tárgyi hatálya alól, azaz a mezőgazdasági termékek értékesítéséből származó nettó árbevétel nem lehet összeszámítani a „non-food” termékek értékesítéséből származó árbevétellel. Mivel a nem élelmiszer jellegű termékek kiskereskedelmi piacán nem rendelkezik jelentős piaci erővel; ezért elfogadhatatlan az elsőfokú bíróságnak a Kertv. 7. § (3) bekezdésének értelmezésével kapcsolatos álláspontja, amely szerint egy olyan kiskereskedelmi vállalkozás amelyik akár egy darab nem élelmiszer jellegű terméket értékesít és emellett 100 milliárd forint nettó árbevétel realizál élelmiszertermékek eladásából egyetlen nem élelmiszer termék eladása révén a törvény hatálya alá kerülhet. Az alperes és az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításánál, valamint a jogkövetkezmények levonásánál egyaránt figyelmen kívül hagyták a vizsgálók azon megállapítását, miszerint nagy többségben vannak azok a vállalkozások, amelyek évente millió forint alatti összegben szállítanak, elenyésző számú az olyan vállalkozás, aki millió forint fölötti forgalmat bonyolít az áruházaiiban. A legtöbb „non-food” beszállító csak kevéssé van kitéve a vele való üzleti kapcsolatnak, figyelembe véve a teljes árbevételükhöz képest realizált alacsony forgalmukat. Kevesebb az olyan beszállító, aki teljes árbevételéhez képest realizált nagyarányú forgalma révén nagymértékben függhet a vele fenntartott üzleti kapcsolattól. Figyelmen kívül maradt, miszerint beszállítóinak szemben az UÁT soha nem került alkalmazásra, mint ahogyan az is, hogy a beszállítók többsége nem értékelte az UÁT-ot a készletbe kerülés vagy a bennmaradás feltételének, bevezetésével kapcsolatban nem tapasztalt nyomást, 17-en azt nem tartják díjnak, a 11 díjnak tartó közül 4 nyilatkozott úgy, hogy az tárgyalás eredménye volt. Az UÁT alkalmazása a határozat szerint sem volt általános és egységes elvárás a beszállítókkal szemben. Ellentétben a TAB-tól, amelyet a SPAR 2009 évben az összes beszállítójával, míg 2010 évben a beszállítói szemben érvényesített az UÁT jellegzetessége, hogy az nem infrastruktúra használatához kötött, nem polcpénz jellegű, valamint annak alkalmazása nem befolyásolta a készletbe kerülést vagy maradási. Utalt a kiegészítő vizsgálati jelentés 6. pontjában jelzett 2015. január 23-i panaszra, amelyben a beszállító azt sérelmezte, hogy az utólagos árkedvezmény támogatás 2015 elejétől való eltörlése nehezebb helyzetbe hozta, mivel a háttérkondíció hiányában a nettó árrés iránti igényét az átadási árban érvényesíti. A bizonyítékok egyenkénti és összességükben történő értékelése esetén sem állapítható meg az UÁT egyoldalú előírása, vagy az, hogy az feltétel jelleggel működött volna. Az UÁT nem díj, hanem árrésének egyik eleme, a beszállítói ár meghatározásának része, ezért okszerűtlen az a következtetés, hogy az díj. A Számviteli levelek szerint az UÁT nem tartozik az ÁFA tv. hatálya alá, az nem szolgáltatásnyújtás, vagy áruértékesítés, mert az utólag, nettósítás után, elszámolólevéllel érvényesítendő a beszállító végszámlája ellenértékébe történő beszámítás útján. Az UÁT alkalmazásával a beszállítói árakat és azáltal a nettó árrését határozta meg. Kedvező a beszállítóknak, mert a számlaengedménnyel szemben általa csak utólagosan érvényesíthető, illetve azoknak, akik árpolitikájuk alapján nem kívánják áraikat a számlaengedménnyel az általuk elérni kívánt mértéknél alacsonyabban megállapítani. Mindezekre figyelemmel alaptalan az az ítéleti megállapítás miszerint az UÁT alkalmazása ésszerű kereskedelmi logikával nem támasztható alá,

illetve a beszállítók megfelelő alkupozíció hiányában kényszerültek az UÁT elfogadására. A SPAR ügygel a perbeli nem vethető össze: mivel a tényállás és az alkalmazandó jogszabályok eltérnek: a Ker.tv. 7. § (6) bekezdése a SPAR ügyben nem volt alkalmazható. Az általa alkalmazott tárgyalási mechanizmus más, a „non-food” piac beszállítói és vevői oldalának sajátosságai eltérnek, a TAB nem azonos az UÁT-al. A SPAR ügyben a jogerős bírósági döntés a perbeli határozat hozatalát követően született, a vizsgálati megállapításokból pedig nem lehetett következtetni arra, hogy a társaság magatartását az alperes jogsértőnek minősíti. A SPAR döntés az első és egyetlen olyan döntése volt az alperesnek, amelyet a Ker.tv. 7. § (2) bekezdés e) és f) pontjaira alapított. Nem volt a Ker.tv.-en alapuló olyan eset sem, amelyet az alperes az antitröszt magatartásokra alkalmazott bírságközlemény alapján értékelt volna. E körben sérelmezte, hogy az alperes következetes gyakorlataként értékelte saját jogalkalmazóként hozott, bíróság által a határozat hozatalakor még jogerősen felül nem vizsgált határozatát. Ennek okán az elsőfokú bíróság a határozati tényálláson túlterjeszkedve állapította meg, hogy az ügybeni jogértelmezés kiindulási alapként szolgál a piaci szereplők részére, valamint iratellenesen, hogy nem cáfolta azt az alperesi premisszát miszerint az UÁT tartalma szerint megegyezett a SPAR ügy alapját képező TAB stabil részével. Az ítélet adós maradt azzal, hogy mely elemeket milyen mértékben tekintett a két ügyben analógnak. A 2015. november 19-én ismertté váló Kfv.III.37.392/2015/5. számú kúriai ítélettel szemben a határozat nem állapította meg, hogy az UÁT-ot az infrastruktúrája használatának egyfajta ellenértékeként határozta meg. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta kereseti érveit, amelyekben az EUMSz. 34.,49.,56.,101-102. cikkei megsértésére az Európai Unió Bíróságának esetjogával alátámasztva hivatkozott. Az alperes olyan gyakorlatot minősített jogellenesnek, amely az Európai Unió jogával ellentétes módon jelentősen korlátozza a felek szerződéskötési szabadságát. Az 10/2003/EK Rendelet 3. cikke (2) bekezdésére hivatkozással azt sérelmezte, hogy a Ker.tv. értelmezésével az UÁT alkalmazásának megszüntetésére kötelezték „non-food” beszállítóival szemben. Az ítélet megsértette a Tptv. 78. § (1) bekezdését, a Pp. 339/B. §-át és a bírságközlemény rendelkezéseit azzal, hogy a bírság meghatározása alapjául szolgáló releváns árbevételének részévé tette azokat az UÁT alkalmazásával realizált bevételeit is, amely szállítókkal szemben nem érvényesíthette vevői erejét. Figyelembe vette továbbá azokat a 2006 és 2011 közötti bevételeit is, amelyek nem voltak egyértelműen minősíthetőek a határozat 218. pontja szerint. A határozat a bírságközleményt visszamenőlegesen alkalmazta olyan időszakra, amikor az még nem volt hatályban. Jogsértéshez való viszonyulása körében hivatkozott a jogszabályi környezet 2012. augusztus 1-jei hatállyal történő megváltozására, a felróhatóság körében arra, hogy 2006 júniusa és 2012. június 19-e között nem lehetett olyan értelmezés birtokában, amely alapján az UÁT alkalmazásának jogellenessége felmerült. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az alperes előzetes álláspontját először csak a 2014. június 12-i iratban ismerhette meg. Az alperes a SPAR ügyben hozott határozatát jogi normatívaként kívánja alkalmazni a gazdasági szereplőkkel szemben, jóllehet az ügyben hozott ítélet közzététele a határozat kézbesítését három nappal előzte meg, ezért ahhoz a felperesi gyakorlata objektív okból sem igazodhatott, ezért azt súlyosan felróhatónak értékelni ez okból sem lehet. Ilyen elvárás megfogalmazása jogellenes, a Tptv. 78. § (3) bekezdésébe, illetve a Pp. 339/B. §-ába ütköző. Téves az az ítéleti megfogalmazás, miszerint a nyilvánosságra került és a bíróság által megerősített és elfogadott hatósági jogértelmezés kiindulási alapként kell, hogy szolgáljon a piaci szereplők részére, mert a jogalkotásról szóló törvény szerint az alperes vezetője kizárólag a saját működését és szervezetét érintően bocsáthat ki normatív határozatot. A bírságközlemény alkalmazásáról az előzetes álláspontból tudomást nem szerzett, az nem tartalmazta a bírság és annak összegszerű meghatározásához vezető háromlépcsős eljárás adatait, a levezetést, a korrekciós tényezőket. Annak ellenére, hogy az alperes csak a „non-food” termékek piacán folytathatta le az eljárást az antitröszt bírságközlemény rendelkezéseit alkalmazta és mindez idáig páratlan nagyságrendű a jogsértés súlyát tekintve, a SPAR ügygel összevetve, aránytalan mértékű versenyfelügyeleti bírságot szabott ki.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy a felperes alaptalanul és tévesen értelmezi a vizsgálói jelentés funkcióját, figyelmen kívül hagyja, hogy a védekezési joga nem a vizsgálói jelentéshez, hanem az eljáró versenytanács előzetes álláspontjához kötődik, amely szerint az UÁT alkalmazása a Kcr.tv. rendelkezéseibe ütköző magatartás volt. Az elévülés kapcsán előadta, hogy a jogsértés folyamatosságának megdöntésére nem lehet alkalmas érv, hogy a felperes által kötött megállapodások egyes egyedi konkrét feltételeikben különböztek, és az sem hogy nem minden beszállító volt a szerződéses partnere évről-évre. Az ítélet világosan rögzítette, hogy az UÁT egyoldalú, jelentős piaci erőn alapuló kényszer révén történő alkalmazása már egyetlen beszállító esetében is jogsértő. Adott esetben akkor is folyamatos jogsértés áll fenn, ha egy jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozás adott esetben hosszú időn keresztül évről-évre más és más beszállítóival szemben alkalmaz egyoldalú, ellenszolgáltatást nélkülöző díjat úgy, hogy a beszállítóknak nincs konkrét alkuejük. A folyamatos jelleget nem a szerződő partnerek azonossága, hanem a jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozás egyoldalú gyakorlata hozza létre. A jelentős piaci erő fennállásának kérdése kapcsán azzal érvelt, hogy a „food” és „non-food” termékcsoportok szerinti bontás szembe menne a jogalkotói akarattal, a Kcr.tv. 7. § (3) bekezdése kógens rendelkezés, abból nem olvasható ki olyan szándék, hogy egyértelműen meghatározott bevételi küszöbszám alapján differenciálnia kellene a jogalkalmazónak akkor, amikor egy vállalkozás jelentős piaci erejét megállapítja. Az eljárás folyamatban léte alatt hatályba lépett – a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazandó – Kcr.tv. 7. § (6) bekezdése a felperesi érvelés hibás voltára utal, mivel a jogalkotó kifejezetten érintetlenül hagyta a 7. § (3) bekezdésének az adott vállalkozás kereskedeleméből folyó bevétele egészére vonatkozó rendelkezését. Utalt arra, hogy a jogsértés megállapítása körében nem, de a jogkövetkezmények alkalmazása körében értékelte, hogy a felperes beszállítói az árbevételük tekintetében milyen konkrét helyzetben voltak a felperessel szemben. Az UÁT egyoldalúsága körében kifejtette, hogy iratellenes a felperesnek az ítéleti megállapításokat vitató álláspontja, az elsőfokú bíróság vele egyezően vonta le azt a következtetést, hogy az esetek túlnyomó többségében a beszállítóknak nem volt érdemi, releváns alkupozíciója az UÁT kikötések elfogadása és mértéke meghatározása terén; e körben az ítélet figyelembe vette a kifejtett felperesi érvelést. Utalt arra, hogy a bíróság is azért minősítette az UÁT-ot díjnak, mivel az a beszállítók részéről megkövetelt pénzfizetés volt a felperes felé, amelyért semmilyen ellenszolgáltatást nem nyújtott a felperes, melyet a felperes is elismert. A jogsértés jogszerűtlenségének értékelése körében a felperes konkrét ok-okozati összefüggést nem vezetett le, nem bizonyította, hogy ennek a szempontnak az alkalmazhatósága a jogkövetkezmény körében a Tpv. 78. § (3) bekezdésében és a Pp. 339/B. §-ába miként ütközik. Bizonyítatlan az is, hogy az UÁT a beszállítói árakat határozta meg; a bizonyítékok értékelése során arra a következtetésre jutott, hogy a fogyasztóknál semmiféle előny nem jelentkezett a felperesi UÁT beszállítókkal szemben történő alkalmazásából. Az UÁT-ra vonatkozó értékelése összhangban van a Kúria SPAR-ügyben elfogadottal. Vitatta a felperesnek a SPAR-ügy kapcsán előadott érvelését; álláspontja szerint az alapvetően iratellenes és téves jogértelmezést mutat; nem egyértelmű, hogy a felperes a bírságszabás vagy a jogsértés megállapítása körében vitatja a kérdéses ügy figyelembevételét, amely megítélése szerint mindkét vonatkozásban indokolt volt. Az elsőfokú ítélet világosan és pontosan rögzítette, hogy a két ügy között a jogsértés értékelésében hol és mennyiben volt helye az analógia alkalmazásának. Hivatkozott arra, hogy a bírságszabás körében tekintette irányadónak. A Kcr.tv. 7. § (2) bekezdésének e) és f) pontjaira vonatkozó felperesi érvelés alaptalan. Az e) pont vonatkozásában azért szüntette meg a versenyfelügyeleti eljárást, mert a bizonyítékok azt nem igazolták, hogy a felperes az UÁT-ot gyakorlatszerűen indokolatlan feltételként írta elő a beszállítói számára. Az e) és f) pontok eltérő tényállásra vonatkoznak, ezért azt vizsgálta, hogy az UÁT egyoldalú díj vagy indokolatlan feltétel volt-e. Az uniós jog sérelmére alapított felperesi érvelés téves és figyelmen kívül hagyja az elsőfokú

ítéletben foglaltakat, azt, amely szerint nem bizonyította, hogy az UÁT kikötés nélkül korlátozott a magyarországi letelepedés szabadsága vagy, hogy annak révén bármilyen optimális változás állt be a piacon. A felperes azt sem bizonyította, hogy az UÁT megszüntetésére való alperesi kötelezéssel a termékforgalmazása az uniós jogba ütközően korlátozódott vagy elnehezült volna. A határozat 188. pontjára utalással kifejtette, hogy határozta nem értelmezhető akként, amely az utólagos kedvezmények egyetlen formáját sem tekintené jogszerűnek. Az Európai Bizottság által közzétett ún. Zöld Könyvben szereplő megállapítások is igazolják, hogy jogszerűen értelmezte a Ker.tv. 7. §-át a perbeli esetre, amikor elmarasztalta a felperest azon magatartásáért, hogy az utólagos árkedvezmény támogatást díjként alkalmazva, azt a beszállítói számára egyoldalúan felszámította. Utalt az 1/2003/EK rendelet preambulumban foglaltakra, amely kifejezetten deklarálja, hogy a tagállamoknak az uniós jog alapján jogában áll a gazdaságilag függő vállalkozásokkal szemben alkalmazott egyoldalú magatartások szankcionálására szigorúbb nemzeti jogszabályt alkotni. A bírság körében előadta, hogy a felperes által megismételt érvek a bírságkiszabás jogszerűsége körében nem alkalmasak az elsőfokú ítélet felülmérlegelésére, az megfelelt a Tptv. 78. § (3) bekezdésének és a Pp. 339/B. §-ának.

A felperes fellebbezése csak az alábbiak szerint alapos.

A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti perben - elnevezéséből adódóan – a bíróság a közigazgatási hatóság jogerős határozatát vizsgálja; a hatósági eljárás részeként lefolytatott vizsgálat, az azon alapuló megállapítás vagy javaslat nem határozat, ezért azok jogszerűsége nem a per tárgya. Mivel a hatáskörébe tartozó ügyben az alperes hozhat érdemi döntést, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan érvelt azzal, hogy a vizsgálói következtetés és javaslat az alperest a határozathozatalakor nem köti, azokra a felperes jogot nem alapíthat.

Az elsőfokú bíróság indokolásában helyesen hívta fel és értelmezte a Ker.tv. 7. § (3) bekezdésében foglaltakat, ennek indokait a másodfokú bíróság a következők szerint egészíti ki: A tisztességes piaci magatartás követelményének sérelmét jelentő törvényi tényállást több törvény is megfogalmaz. A jogalkotó a gazdaság egészére vonatkozó Tptv. általános szabályai mellett, a Ker.tv. 7. §-ában a gazdaság egyik ágát, a kereskedelmet érintően, míg a mezőgazdasági és élelmiszeripari termékek vonatkozásában a beszállítókkal szemben alkalmazott tisztességtelen forgalmazói magatartás tilalmáról szóló 2009. évi XCV. törvényben (a továbbiakban: Méb.tv.) a kereskedelmi ágazaton belül, meghatározott áruk és beszállítók tekintetében fogalmazott meg piacvédő szabályokat úgy, hogy a jogszabálysértések észlelését és a jogkövetkezmények alkalmazását különböző hatóságokra: az alperesre, illetve a mezőgazdasági szakigazgatási szervre bízta. Míg a törvényhozó az alperes eljárására a közigazgatási eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) meghatározott szabályai mellett speciális eljárási szabályként a Ker.tv. körében a Tptv. szabályait, addig a Méb.tv.-ben meghatározott törvényi tényállások esetében elsősorban magában a törvényben meghatározott eljárási szabályokat rendelte alkalmazni. A Méb.tv. 4. §-a az óhatatlanul előforduló párhuzamosan folyó eljárásokat akként igyekezett rendezni, hogy az előbbieken említett eljárásoknak elsőbbséget, illetve kizárólagosságot biztosított. A párhuzamos eljárások elkerülésére vonatkozó szabályok további pontosítását célozta – a többi között - a Méb.tv. módosításáról szóló 2012. évi LXXXIX. törvény (a továbbiakban: Módtv.). Ez a Ker.tv. szabályainak 2012. augusztus 1-jei hatályú módosításával pontosította a beszállító és a kereskedő fogalmát, beiktatta a Ker.tv. 7. § (6) bekezdését, amely azt mondta ki, hogy a Ker.tv. 7. § rendelkezései nem alkalmazhatóak a mezőgazdasági és élelmiszeripari termékek vonatkozásában a beszállítókkal szemben alkalmazott tisztességtelen forgalmazói magatartás tilalmáról szóló 2009. évi XCV. törvény hatálya alá tartozó esetekben. Ezek azok, amelyek a kifejezetten mezőgazdasági és élelmiszeripari termékekre és azok beszállítóira, valamint ezek tekintetében olyan, a

kereskedőknek a Méb.tv. 3. §-beli magatartására vonatkoznak, amelyek a Méb.tv. 2. § b) és c) pontjai meghatározása értelmében nem kizárólag mezőgazdasági és élelmiszeripari termékeket forgalmaznak, illetve azokkal kereskednek. E szabályozásból következik, hogy a nem mezőgazdasági és élelmiszeripari termékekre, az azokkal kereskedőkre, nevezetesen a felperesre és a „non-food” termékekre a Ker.tv. 7. §-ában foglalt rendelkezések mindenféle korlátozás nélkül irányadók. Szó sincs tehát arról, hogy az említett törvények egymás között a kereskedők, forgalmazók tevékenységét, s azok megítélését a „non food” és az azokon kívüli termékfajták szerint megosztották volna. Ezt az is alátámasztja, hogy a (6) bekezdés beiktatásával egyidejűleg a jogalkotó a (3) és a (4) bekezdéseket érintetlenül hagyta. Ebből következően a felperest és minden más forgalmazót a „non-food” termékek értékesítésével kapcsolatban akkor is a Ker.tv 7. § (3) bekezdése alapján kell jelentős piaci erővel rendelkezőnek tekinteni, amennyiben csak egy „non food” terméket értékesít, ha a konszolidált nettó árbevétele meghaladja a 100 milliárd forintot. A jelentős piaci erővel kapcsolatos jogalkotói álláspont ez esetben egyértelmű és nyilvánvaló. Annak belátásán alapul, hogy a piaci szereplő súlya és befolyása nem függ attól, hogy az árbevétele milyen arányban keletkezik a „food” és a „non food” termékek értékesítéséből, azt sem a fogyasztó, sem a beszállító nem mérícskéli. Ez fogalmazódik meg a Ker.tv. 2. § 7. pontjában is, amelyben a jogalkotó a jelentős piaci erőt akként definiálja, hogy az: olyan piaci helyzet, melynek következtében a kereskedő a beszállító számára termékeinek, illetve szolgáltatásainak a vásárlókhöz való eljuttatása során ésszerűen megkerülhetetlen szerződéses partnerré válik, illetve vált, és forgalmi részesedésének mértéke miatt képes egy termék, termékcsoporthoz jutását regionálisan vagy országosan befolyásolni. A fogalmat a törvényhozó a Ker.tv. 7. § (3) és (4) bekezdéseiben bontotta ki azzal, hogy a (3) bekezdésben meghatározott számszerű követelmény teljesülése a (4) bekezdésben foglalt további feltételek vizsgálatát szükségtelenné teszi. A felperes nem vitatta, hogy éves nettó árbevétele a 100 milliárd forintot meghaladta, ezért esetében az alperes és az elsőfokú bíróság is a jelentős piaci erőt a Ker.tv. 7. § (3) bekezdése alapján jogszerűen azonosította.

A Fővárosi Törvényszék az elévülésre vonatkozó ítéleti érvelés körében megállapította, hogy az alperes a határozatában 2006. június 1-je és 2014. december 31-e közötti időszakot jelölte meg olyan időszakként, amelyben a felperes magatartását vizsgálta, s amelyre vonatkozó megállapításai a határozati döntése, a jogkövetkezmények levonásának alapjául szolgált. Nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy akár az alperesi döntés alapjául szolgáló tényállás, valamint a jogkövetkezmények alkalmazása körében, ezen belül a bírság összegének meghatározásánál az alperes a vizsgálati időszakon kívüli felperesi magatartást értékelt volna. Az elsőfokú bíróság az ítéletében ezért szükségtelenül utalt a határozat 53. pontjában rögzített felperesi nyilatkozatra.

Az alperesnek a Ker.tv. 7. § szerinti magatartással kapcsolatos felügyeleti joga a 9. § (3) bekezdésén alapul. Eljárására ezért a Tptv. V. Fejezetébe tartozó 21. §-ának megsértése esetén irányadó eljárás rendelkezések vonatkoznak. A Tptv. perbeli eljárás megindulásakor hatályos 67. § (4) bekezdése szerint nem indítható eljárás a törvény V. Fejezetének rendelkezéseibe ütköző magatartás esetén, ha az elkövetés óta öt év eltelt. Ha a jogsértő magatartás azzal valósul meg, hogy valamely helyzetet vagy állapotot nem szüntetik meg, a határidő mindaddig nem kezdődik el, amíg ez a helyzet vagy állapot fennáll. Ennek megfelelően a vizsgálat megkezdését megelőző 5 évet megelőző magatartás akkor vizsgálható, ha a jogsértés folyamatos, azaz ezt megelőző időpontban nem szűnt meg. A folyamatosságnak - a másodfokú bíróság álláspontja szerint - nem a jelentős piaci erő, vagy nem a jelentős piaci erővel rendelkező célja, üzleti stratégiája, vagy a szerződéskötési gyakorlata, hanem a konkrét jogsértő magatartás és annak minden törvényi eleme tekintetében kell fennállnia. A törvényi tényállás megvalósulásához a jelentős piaci erővel rendelkezőnek a konkrét jogsértő magatartást kell tanúsítania. Az alperes által jogsértőnek minősített magatartást, valamint annak folyamatát vizsgálva a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az elévülés szempontjából értékelhető magatartás az UÁT beszállítói elfogadásával kezdődik és az UÁT érvényesítésével,

legkésőbb az adott szerződés megszűnésével fejeződik be, függetlenül attól, hogy ezek a mozzanatok polgári jogi szempontból minek minősülnek.

A határozat 55. pontjában foglaltan a felperes maga adta elő az eljárás során, hogy a szállítókkal az éves megállapodásokat az előző év szeptemberétől, októberétől készítette elő, majd novemberből indultak a tárgyalások és került sor az éves kereskedelmi megállapodások megkötésére úgy, hogy a következő évre vonatkozó UÁT-ot tartalmazó szerződéseket az előző év december 31. napjáig aláírták. Ennek megfelelően az UÁT kikötés beszállítói elfogadása, majd az UÁT érvényesítése, konkrét szerződésekre kötődően, de általában is egymást átfedő időszakokban történt. Mivel a perben nem volt feltárható olyan időpont, amelyre nézve az elévülés megszakadását a Tptv. 76. § (4) bekezdése alapján azért lehetett volna megállapítani, mert egyik „non food” beszállító tekintetében sem került sor az UÁT elfogadására, vagy az UÁT érvényesítésére, ezért a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az elévülési szabály nem sérült.

A Ker.tv. 7. § (2) bekezdés f) pontja szerint jelentős piaci erővel történő visszaélés az, ha a kereskedő beszállítóinak listájára vagy árukészletébe való bekerülésért, más, a beszállító által nem igényelt szolgáltatásokért fizetendő díjat a beszállítóknak egyoldalúan számít fel. Az alperes megállapítása szerint az UÁT az említett bekezdés első fordulata szerinti, a felperes árukészletébe történő bekerülés, illetve bennmaradás ellentételezése. E megállapítás jogszerűsége körében azt kellett vizsgálni, hogy az UÁT díj-e, továbbá, hogy azt az árukészletbe történő bekerülésért, illetve bennmaradásért kellett-e a beszállítóknak fizetni. A törvényszék egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy az UÁT szerepét és tényleges tartalmát a Ker.tv. szerinti kell megítélni. Az UÁT minősítése nem függ a szerződő felek által használt elnevezéstől, a felperesnek és a beszállítóknak arról nyilatkozatban alkotott véleményétől, attól, hogy azt más jogszabályok alapján minek kell minősíteni és attól sem, hogy azt az érintett felek milyen technikával „okiratozzák” és számolják el. Az tény, hogy a Ker.tv. a díj, valamint a szolgáltatás fogalmát nem definiálta, ezért azok közbeszédben elfogadott tartalma az irányadó. A díj köznap értelemben szolgáltatás, teljesítmény ellentételezése; szolgáltatásért, vagy valaminek az igénybevételeért fizetett pénzösszeg. A szolgáltatás legáltalános értelemben pedig valaminek a létrehozását, vagy valamilyen lehetőség, fizikai vagy nem fizikai tárgy átadását jelenti. A Ker.tv. 7. § (2) bekezdés f) pontjából, azaz abból a megfogalmazásból, hogy a jogalkotó a beszállítói listára kerülést és maradást a más szolgáltatással egy sorban szerepelteti, az a következtetés vonható le, hogy a beszállítói listára vagy árukészletbe kerülés biztosítása is szolgáltatás. Függetlenül attól, hogy a beszállítók és a felperes állították, az alperes pedig megállapította, hogy az UÁT mögött nincs szolgáltatás, szükségessé vált az UÁT jellegének és tartalmának meghatározása, a Ker.tv. fenti szakaszával történő összevetése.

A jelentős piaci erő elérését egyetlen törvény sem akadályozza, nem tilalmazza. A jelentős piaci erővel rendelkező szerződési akaratának érvényesítését törvény nem zárja ki és nem is korlátozza, számára csak az tilalmas, hogy a szerződéses kapcsolataiban a jelentős piaci erejével visszaéljen. A szerződéses kapcsolat kialakítása során ennek okán a jelentős piaci erővel rendelkezőnek is lehetnek megfontolásai. A szerződés feltételeiről, ezek között az ár kialakításáról való tárgyalás során a szerződő felek egymással szembeni érdekérvényesítő erejét nyilvánvalóan meghatározza a piacon betöltött szerepük, ennél fogva a jelentős piaci erővel rendelkezővel szemben ugyanolyan, vagy hasonló piaci erőt felmutatni nem tudó szerződő fél érdekérvényesítő képessége – helyzetéből adódóan – eleve nem lehet azonos. Az is evidencia viszont, hogy pusztán azon az alapon, hogy a beszállító nem rendelkezik jelentős piaci erővel nincs és nem is lehet alanyi joga arra, hogy az általa megszabott áron történő szerződéskötést kikényszerítse. Jogszabályi előírás nélkül arra sem tarthat igényt, hogy a vevő ugyanolyan árképzési feltételeket alkalmazzon esetében, mint más eladóknál. Ennek következtében önmagában abból a körülményből, hogy a szerződő felek a tárgyalások során a beszállító által remélt ártól eltértek, jogsértésre következtetni nem lehet. Az UÁT, mint ahogyan

azt helyesen az elsőfokú ítélet megállapította árengedmény, mert a felperes és a beszállítók annak levonásával határozták meg a szerződésben megjelölt árral szemben az áruk tényleges árát, azt, amelyet a felperes teljesített. Az UÁT árengedmény voltát és funkcióját az támasztja alá, hogy az adott áruk árának mindegyikét, azonos módon határozta meg minden további feltétel nélkül, továbbá kikötés esetén a mértéke beszállítónként eltért. Lehet, hogy az így kikötött ár más áru árképzéséhez képest többlet árrest eredményezett a felperesnél, amellyel szemben a beszállítók az általuk kívánt árhoz képest alacsonyabb árat értek el, azonban az így kialakított tényleges ár, valamint az ár kialakításának ilyen módja ugyancsak nem ütközik jogszabályba. Nem jogsértő azon okokból sem, hogy azt a felperes árengedményként nem továbbította a fogyasztókhoz, hogy azért további kereskedői erőfeszítést nem tett. Az árengedmény adásának nem szükségképpen, vagy jogszabályi feltétele a forgalom, vagy teljesítmény ösztönzés, a kiemelkedő forgalmazási teljesítmény. A másodfokú bíróság megítélése szerint, amennyiben az UÁT-tal kialakított ár nem eredményez a jog által tilalmazott feltűnő értékaránytalanságot, illetve az áralkalítás módja nem valószínűsíti meg további tilalmazott törvényi tényállást, önmagában az UÁT-ot, mint árengedményt jogsértőnek minősíteni nem lehet. Az UÁT kikötésének és annak beszállítói elfogadására adott felperesi indokok nem minden alap nélküliek, azok elfogadhatóak, ezért nem hagyhatók figyelmen kívül. Az UÁT a felperes tekintetében nyilvánvalóan az árrese növelésére adott lehetőséget azokkal az árukkal szemben, amelyeknél árengedményt nem vagy nem ekkora mértékben ért el. Ennek okán azt sem lehet kijelenteni, hogy az UÁT-os termékek nagyobb forgalmában ne lett volna érdekelt, hiszen nagyobb forgalom esetén az árengedménnyel kialakított árresekből származó bevétele is növekedhetett, amely a beszállítói oldalra visszahatva többletszállítási igényt indukálhatott. Az UÁT szerződésbe történő beiktatása beszállítói oldalon elősegíthette más vevőkkel szemben a magasabb árak fenntartását, illetve az tényleges pénzmozgás esetén az UÁT összegével azonos összegű kamatmentes hitelhez juttatta beszállítót. Az alperesi és elsőfokú bírói vélekedéssel ellentétben árengedmény nemcsak többletértékesítés, vagy kiemelkedő forgalmazási teljesítmény ellenében, vagy vásárlói kedvezmény adás feltételével kérhető vagy kapható, mert ilyen előírás nincs. A szerződésekben az árengedménynek UÁT formájában történő beépítése tárgyalási folyamaton keresztül történt, az tehát valamilyen konszenzuson alapult.

Azt a körülményt, hogy az UÁT nem jogszerű árengedmény, hanem azt, mint összeget a felperes a beszállítói listájára vagy árukészletébe való bekerüléséért egyoldalúan kötötte ki az alperesnek kellett volna kétséget kizáróan bizonyítania. Az alperes a határozati megállapításait a felek és beszállítók nyilatkozataira, a szerződéskötési eljárása tekintetében a felperes által szolgáltatott okiratokra alapította. Az alperes állítása szerint ezeknek az adatoknak az összességéből következtetett az UÁT-nak a Ker.tv. 7. § (2) bekezdés f) pontjába ütköző funkciójára. A határozati indokok szerint az UÁT azért díj, az azért az árukörbe kerülés és maradás ellentétele, mert mögötte nincs többleteljesítmény, további kereskedői erőfeszítés, teljesítményösztönzés, illetve nem járt a fogyasztói ár csökkenésével. Ezek az érvek az előzőekben kifejtettek értelmében nem bizonyítják az UÁT-nak az alperes által neki tulajdonított szerepet. Azt nem bizonyítja az egyes beszállítóknak ezzel kapcsolatos véleménye sem, mivel egy tény kétséget kizáró bizonyításának eszköze többségi, de kisebbségi vélemény nem lehet. Mivel a bizonyítást az adatok összességéből logikai úton levonható vitatható következtetés nem pótolja, ezért a másodfokú bíróság az alperes által eddig szolgáltatott bizonyítékok alapján kétséget kizáróan nem tudta megállapítani, hogy az UÁT az egyes szerződésekben jogszerűen kialakított árengedmény, de azt sem, hogy a kikötése a Ker.tv. 7. § (2) bekezdés f) pontjába ütközött. A határozati döntés alapjául szolgáló tényállás tisztázása a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50. § (1) bekezdése szerint az alperes feladata. Mivel e kötelezettségének az alperes nem tett eleget, ezért a határozata megalapozatlan és ez okból jogsértő.

A Fővárosi Törvényszék ezért a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és kötelezte új eljárás lefolytatására.

Az új eljárásban az alperesnek az UÁT szerepét és tartalmát kell tisztáznia az érintett szerződések beszerzésével, valamint a szerződések előkészítésében és aláírásában résztvevő személyeknek - szükség esetén a Ket. 39/A. § (1) és 49. § (2) bekezdésén alapuló - tanúkenti meghallgatásával. Azt kell vizsgálnia, hogy az adott szerződések megkötése során a beszállítók azért kényszerültek a felperes által kívánt UÁT elfogadására, mert a felperes az adott termékek tekintetében megkerülhetetlen szerződéses partnerük volt, illetve a szerződés megkötésének elmaradása a piacra jutásukat az adott régióban, avagy országosan befolyásolta.

A fellebbező felperes pernyertes lett, ezért a Fővárosi Törvényszék a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest az eljárásban felmerült első és másodfokú perköltségei megfizetésére, amelyet a Pp. 79. § (1) bekezdése szempontjai alapján állapított meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdése szerinti kereseti, és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illetéket az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint illetékmentes pervesztes alperes helyett a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2017. március 22.

dr. Matheidesz Ilona s. k. a tanács elnöke, előadó,

dr. Sára Katalin s. k. bíró,

dr. Szőke Mária s. k. bíró